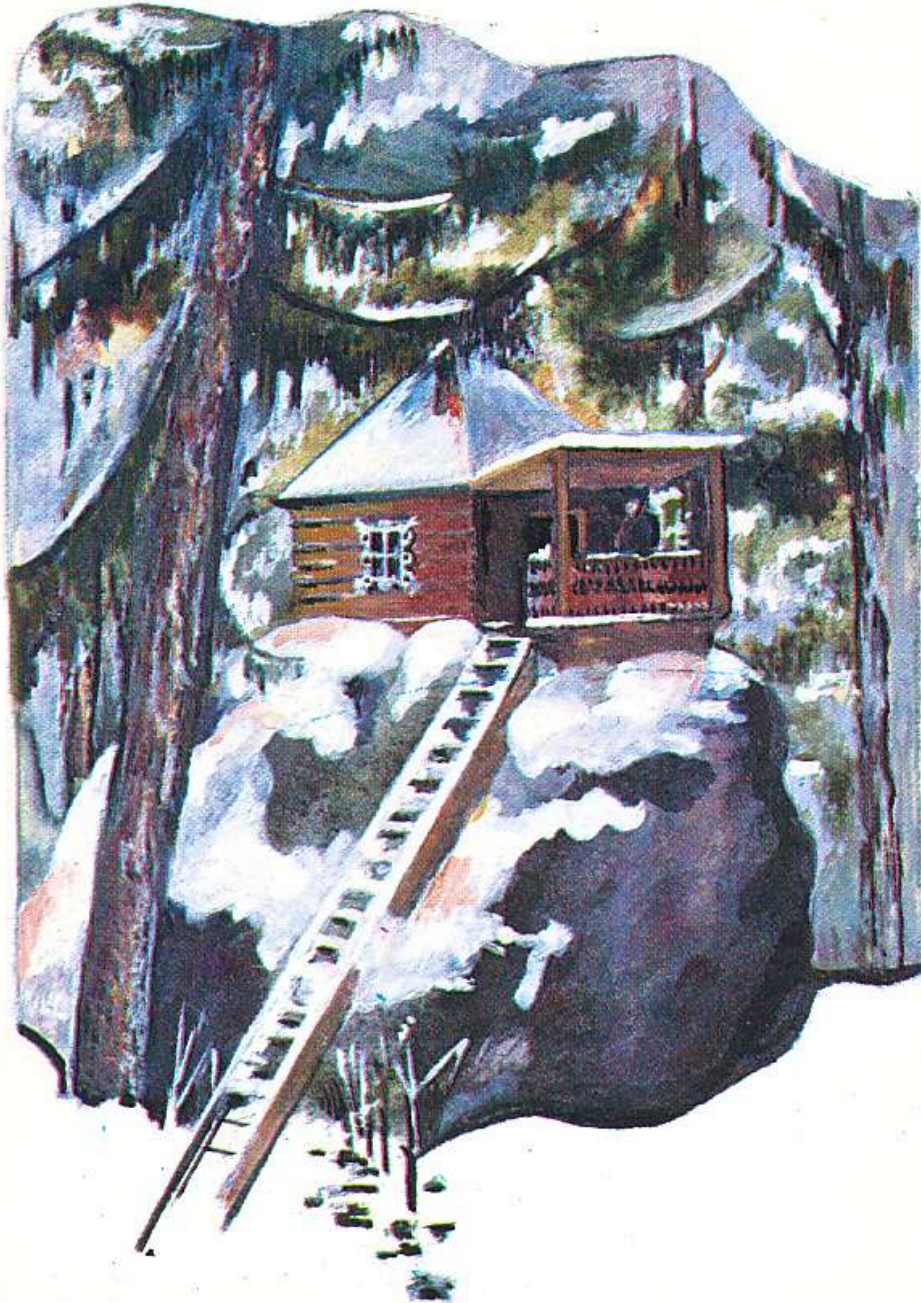

KONEVITSA RY

JÄSENTIEDOTE 2-3/2018

КОНЕВЕЦ

КОНЬ - КАМЕНЬ

РИС. Н. АБЫЗОВА

KONEVITSAAN SAARI

HEVOSKIVI

Kristus syntyy, kiittäkää!

JÄSENTIEDOTE 2-3/2018

3 Jumalan armoa ja rauhaa, metropoliitta Arseni Konstantinopolin ja Moskovan patriarkaattien välisen jännitteen johdosta

4 Monia armorikkaita vuosia!

5 Konevitsan 625-vuotisjuhlavuosi alkoi Keiteleellä ja jatkui Kuopiossa ja Heinävedellä

7 Juhlapuhe Keiteleellä 12.6.2018 "Raja on tiedostamisen hedelmällinen alue", Heikki Jääskeläinen

10 625-vuotisjuhlaa Konevitsassa 25.6., Heikki Jääskeläinen

11 Konevitsan luostari elää suurten muutosten keskellä, Heikki Jääskeläinen

12 Igumeni Aleksandr: Melkein kaikki on melkein valmista

14 Konevitsan pyhien yhteinen fresko, Heikki Jääskeläinen

15 Matkalla pyhiin, Riittastiina Strengell

19 Aila Lintervo palasi lapsuutensa Konevitsaan

20 Konevitsa talkoot ensikertalaisen vinkkelistä: Hiekkaa, hikeä ja hyttysiä, Milan

23 Tapahtui talkoiden mattorannassa

24 Veteraanina Konevitsan talkooleirillä, Pekka Sankilampi

29 Selma Meskanen kutoi munkeille villasukkia, kihlalahjaksi munkit antoivat kynttilänjalan, Lea Jokinen

30 Konevitsassa kirkossa, Hjördis Lukka

31 Konevitsa ry:n vuosikokous 2.2.2019 klo 13

Seuraavaan tiedotteeseen 1/2019 otamme mielellämme juttuja Konevitsaan liittyvistä aiheista ja kokemuksista 4.2.2019 mennessä osoitteeseen heijaa@saunalahti.fi.

Toimitus ja taitto Heikki Jääskeläinen. Kuvat Konevitsan kävijät. Kansikuva N. Avizovan postikorttisarjasta 1990-luvulta. Paino Kopio Niini, Helsinki 2018.

ISSN 2489-9755 (painettu), ISSN 2489-9763 (verkkojulkaisu)

KONEVITSA RY:N HALLITUS 2018

Heikki Jääskeläinen, puheenjohtaja

Soittajantie 3 L 85,
00420 Helsinki
045 8551885

heijaa@saunalahti.fi

Veikko Muuronen, varapuheenjohtaja

Kivitaskunkatu 7,
53950 Lappeenranta
0400 865814

veikko.muuronen@pp.inet.fi

Asta Rosenström- Fortelius sihteeri

Punahilkantie 2 A 1,
00820 Helsinki
044 31 33740

asta.rosenstrom@gmail.com

Kirsi Fahler

Merivalkama 20 A 16,
02320 Espoo
040 7446536

k.fahler@gmail.com

Anastasia Injushina

Suokalliontie 7,
01120 Västerskog
050 5817972

anastasia.injushina@springlightmusic.com

Tuija Puomiranta

Haperontie 9 B 21
40640 Jyväskylä
0400 867415

Pekka Sankilampi

Kansakoulukatu 7-9 C 36
40100 Jyväskylä
040 5281951

-

Jarmo Ihalainen taloudenhoitaja

jarmo.ihalainen@ektenia.fi
040 7475200

"Meidän tulee olla vain rauhallisella mielellä... käydä Konevitsan luostarissa meidän ystäviemme luona entiseen tapaan ja ottaa venäläiset ystävämmme täällä Suomessa rakkaudella vastaan ja rukoilla rauhaa kristittyjen välille."

Jumalan armoa ja rauhaa!

Kristuksessa rakkaat Konevitsan luostarin ystävät, isät, veljet ja sisaret Herrassa.

Meidät kaikki on saattanut hämilleen ja murheellisiksi huoli hiljattain syntyneistä Konstantinopolin Ekumeenisen patriarkaatin ja Moskovan patriarkaatin välisistä jännitteistä. Mieleen nousee väistämättä kysymykset; kuuluvatko erimielisyydet kristityn elämään ja kuinka voimme niitä ratkaista rakentavasti ja kaikkien osapuolien pelastuksen kannalta parhain päin.

Meidän kaikkien on oltava yhtä, kuten pyhä apostoli Paavali opettaa kirjeessään galatalaisille: "Yhdentekevää, oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies tai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi." (Gal. 3:28) Kiusaaja koettaa kuitenkin monin tavoin hajottaa meidän kristittyjen ykseyden. Se koettaa saada meidät tekemään ja sanomaan asioita, jotka myöhemmin kaduttavat. Näin ei meidän kristittyjen kesken kuitenkaan tule olla! Meidän on pidettävä tällaisena vaikeana aikana entistä tiiviimmin yhteyttä toisiimme niissä rajoissa mitkä kirkon johto meille osoittaa. Ollaksemme yhtä meidän on siis pidettävä yhteyttä.

Ajattellessamme nykyistä kirkollista eripuraa, meidän on syytä muistaa, että kenellä on valta sillä on myös vastuu. Vapahtajamme opettaa, että "jos siis olet viemässä uhrilahjaasi alttarille ja sinä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa. mene sitten vasta antamaan lahjasi. Tarjoa vastapuolellesi sovintoa jo silloin, kun vielä olet hänen kanssaan matkalla oikeuteen." (Matt. 5:23-25) Meidän Konevitsan luostarin ystävien ei tule sen paremmin sanoin kuin millään muullakaan mielenilmauksella asettua kirkollista ylintä johtoamme vastaan Suomessa tai Venäjällä. Sen sijaan

Monia armorikkaita vuosia!

Suomen ortodoksisen kirkon kirkolliskokous valitsi 29. marraskuuta Kuopion ja Karjalan hiippakunnan piispan eli metropoliitan tehtävään piispa **Arsenin**.

Piispa Arseni (1957–) valmistui Kuopion pappisseminaarista 1983 ja teologian maisteriksi Pietarin hengellisestä akatemiasta 1989. Ateenan yliopistossa hän opiskeli 1996–1998 ja suoritti teologian lisensiaatin tutkinnon Itä-Suomen yliopistossa 2011. Hänet on vihitty munkiksi ja munkkidiakoniksi Pietarissa 1985. Papiksi hänet vihittiin 1986.

Valamon luostarin varajohdajana 1989–2004 toiminut isä Arseni valittiin apulaispiispaksi 2004 nimikkeellä Joensuun piispa. 2013–2014 hän palveli Oulun metropoliitan tehtävien hoitajana ja 2018 Kuopion ja Karjalan hiippakunnan metropoliitan tehtävien hoitajana.

Metropoliitta Arseni on Konevitsa ry:n perustaja ja kunniajäsen. Kunniajäsenemme arkkimandriitta **Sergei** sai vaalissa toiseksi eniten ääniä.

meidän on erityisellä ahkeruudella turvaututtava rukoukseen ja luotettava Jumalan apuun tässäkin kysymyksessä.

Viisas Israelin kuningas Salomon on sananlaskuissaan antanut meille ajateltavaa tästä: ”Ihminen suunnittelee mielessään, mutta sanat antaa Herra. Ihminen pitää oikeina kaikkia teitään mutta Herra punnitsee ajatukset. Tuo kaikki hankkeesi Herran eteen niin suunnitelmasi menestyvät.” (Sananl. 16:1–3) Kumpikin erimielisyyden osapuoli pitää varmasti näkemystään oikeana, mutta Herra punnitsee sen, mikä on Hänen itsensä perustaman Kirkon kokonaisuuden parhaaksi.

Meidän hengellinen elämämme on jatkuvaa kamppailua. Se on taistelua hyvän puolesta ja paha vastaan, se on kamppailua Jumalan ja kiusaajan välillä. Että saisimme tässä taistelussa voiton Jumalan omille ja häviön kiusaajalle, meidän tulee muistaa pyhittäjäisemme Simeon Uusiteologin opetus: ”Jumalan tahdon mukaan elävien päämäärä on olla otollisia Kristukselle meidän Jumalallemme, päästä sovintoon Isän kanssa tulemalla osallisiksi Pyhästä Hengestä – siinä näet on jokaisen sielun pelastus. Mutta jos emme saavuta tätä päämäärää, vaivamme menevät hukkaan ja työmme on turha. Jokainen elämäntie, joka ei johda tähän päämäärään, on hyödytön.”

Mitä voimme tehdä tämän murheellisen asiantilan korjaamiseksi? Meidän tulee vain olla rauhallisella mielellä, käydä kirkossa rukoilemassa asiantilalle Jumalan tahdon mukaista ratkaisua, käydä Konevitsan luostarissa meidän ystäviemme luona entiseen tapaan ja ottaa venäläiset ystävämmme täällä Suomessa rakkaudella vastaan ja rukoilla rauhaa kristittyjen välille. Jumala kyllä kuulee rukouksemme ja saattaa tämänkin asian hyvään järjestykseen silloin ja siten, kun se on meidän pelastuksellemme tarpeen.

Herrassa Teidän,

+Arseni

Kuopion ja Karjalan metropoliitta

Konevitsan 625-vuotisjuhlavuosi alkoi Keiteleellä ja jatkui Kuopiossa ja Heinävedellä

Pyhittäjä Arsenin praasniekasta muodostui jokavuotista juhlaa suurempi, kun 12.6. aloitti myös Konevitsan luostarin 625-vuotisjuhlavuoden vieton.

Juhlan aattona Joensuun piispa **Arseni** toimitti muistopalvelun Hiekan hautausmaalla, jonne on vuosina 1941-1955 haudattu 23 Konevitsan luostariveljeä. Panihidan jälkeen vietettiin suuri ehtoopalvelus Hiekan tilalla.

Aattoiltana soitettiin vielä Keiteleen Hieta-lassa perinteiset Arsenin jazzit. Rytmittäjinä olivat mm. **Antero Heikkinen** ja Kuopion Rytmipojat sekä **Robert de Godzinsky** ja Birgers Ragtime Band.

Juhlaliturgian ja vedenpyhityksen Keiteleen Arseni Konevitsalaiselle pyhitetyssä kirkossa toimitti piispa Arseni piispojen ja papi-ton avustamana.

Päiväjuhlassa Keiteleen luterilaisella seurakuntatalolla tervehdyksensä toivat Konevitsan luostarin hengellinen esimies, Viipurin ja Priozerskin piispa **Ignati**, Konevitsan luostarin johtajana 1991-1999 toiminut Aleksanteri Nevskin lavran johtaja, Kronstadtin piispa **Nazari**, Keiteleen kunnanjohtaja **Hanna Helaste** ja luterilaisen seurakunnan kirkkoherra **Oiva Malinen**.

Konevitsa ry:n hallituksen jäsen, pianotaitelija **Anastasia Injushina** soitti Sergei Rachmaninovia ja Pjotr Tsaikovskia. Juhlapuheen piti Konevitsa ry:n puheenjohtaja, rovasti **Heikki Jääskeläinen**.

Panihida 11. kesäkuuta.

Palvelus voi alkaa. Pastori Harri Peiponen ja diakoni Heikki Suomala valmistivat pöydän.

Ristisaatto. Saara Stranius kantoi ristiä.

Suuri ehtoopalvelus Hiekan tilalla, jossa luostari toimi vuosina 1940-1956.

Anastasia Injushina: Sergei Rachmaninov, preludi - gmolli

Igumeni Aleksandr kiitti kuopiolaisia tuesta.

Esipaimenet Nazari, Arseni ja Ignati Valamon Kristuksen kirkastumisen kirkossa

Juhlaan osallistuivat mm. metropoliitta **Panteleimon**, Uuden-Valamon luostarin johtaja arkkimandriitta **Sergei**, Viipurin hiippakunnan pääsihteeri, rovasti **Dionisi Holodov** ja Konevitsan luostarin johtaja, igumeni **Aleksandr**.

Kuopion ortodoksisessa katedraalissa toimitettiin vielä samana iltana akatistos Pyhittäjä Arsenille. Seurakuntasalissa igumeni Aleksandr kertoi Konevitsan saaren ja Sortanlahden satama-alueen rakennustöistä ja toi terveiset kaiken tämän keskellä eläviltä luostariveljiltä.

Igumeni Aleksandr kiitti kuopiolaisia heidän avustaan, jolla oli ratkaiseva merkitys luostarin aloittaessa uudelleen toimintaansa 1990-luvulla.

Keskiviikkona piispa Arseni toimitti liturgian ja kiitosrukoushetken ihmeitätekevän Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin äärellä Valamon luostarin Kristuksen kirkastumisen kirkossa.

Juhlien järjestelyistä suuri kiitos pastori **Harri Peiposelle** ja dakoni **Heikki Suomalalle** Kuopion ortodoksisesta seurakunnasta ja Hiekan tilan emännälle, Konevitsa ry:n hallituksen jäsenelle **Kirsi Fahlerille**. (HJ)

Juhlapuhe Keiteleellä 12.6.2018

”Raja on tiedostamisen hedelmällinen alue”

Korkeasti siunatut Isät Esipaimenet,
kunnioitetut isät, Konevitsan ystävät, hyvä juhlaväki!

Vietämme juhlaa – oikeastaan juhlavuotta, kun Konevitsan Jumalanäidin syntymän luostarin toiminnan alkamisesta vuonna 1393 on tullut kuluneeksi 625 vuotta.

Edellisinäkin vuosina olemme juhlineet. Kaksi vuotta sitten vietimme Konevitsan luostarin munkkielämän jälleenalkamisen 25-vuotisjuhlaa. Viime vuonna juhlimme Konevitsa ry:n 25-vuotista taivalta.

Näissä kaikissa juhlissa olemme päässeet todistamaan, kuinka Jumala – psalmin sanaa mukaellen – käänsi Siionin kohotalon, joka oli meille kuin unta (Ps. 14:7), ja saaneet kiittää niitä monia, joiden vaivannäön hedelmistä olemme itse päässeet nauttimaan (Joh. 4:38).

*

Juhlijamme, Konevitsan Jumalanäidin syntymän luostarin vaiheet ovat meille juhlijoille pääasiassa tutut.

Kiinnitän puheessani huomion luostariväen pakolaisuuteen ja elämään rajalla, sen siunauksissa ja kiroissa.

Luostarin historian esityksistä, kuten piispa Arsenin kirjoista, tiedämme kuinka Venäjän ja Ruotsin väliset sodat 1500-luvun lopulla pakottivat veljestön 15 vuodeksi ja sitten vähän ajan perästä yli sadaksi vuodeksi pakolaisuuteen.

Paon aiheuttaneista sodista kertoessaan venäläiset ystävämme puhuvat yleensä siitä, mitä ruotsalaiset tekivät. Hienotunteisesti he eivät mainitse, että noitten aikojen ruotsalaisia olivat myös suomalaiset.

Veljestö muutti molemmilla kerroilla venäläiseen ympäristöön Derevanitsan luostariin Novgorodin lähelle. Kulttuuri- ja kirkollinen ympäristö olivat tuttuja, mutta silti veljet olivat kuitenkin ”muualta”.

Konevitsasta tulleet varmastikin ikävöivät Laatokalle ja sen saarelle. He kokivat samaa koti-ikävää kuin monet aikamme pakolaiset uusissa oloissaan.

Kaikkien muutosten ja myllerrysten keskellä turvaa loi – näin uskon – se että veljestössä noudatettiin oman luostarin, Konevitsan luostarisääntöä, jonka pyhittäjänsä Arseni toi jo vuonna 1393 mukanaan Athoksen luostarivuorelta. Veljestö eli pakolaisuudessaakin omastaan kiinni pitäen, oman luostarisääntönsä mukaan.

*

Vuonna 1718 veljestö muutti paikkaan, jonka veljet tunsivat sen perusteella, miten perimätieto luostarisaaressa oli säilynyt 108 pakolaisuusvuoden aikana.

Tilanne oli uusi myös siinä mielessä, että nyt luostarin naapureina elivät suomalaiset ja karjalaiset kuuluivat luostariväen kanssa samaan Venäjän keisarikuntaan eivätkä enää Ruotsin kuningaskuntaan.

Kohtalonyhteys Suomen kanssa vahvistui vielä 1812, kun nämä alueet liitettiin Suomen suuriruhtinaskuntaan.

Suuriruhtinaskunnan aikana Konevitsa oli venäläinen luostari, joka eli monikansallisessa ympäristössä. Suomalaisetkin löysivät Konevitsan pyhiinvaelluskohteekseen ja niinpä luostari rakensi saarelle heitä varten hotellin, köyhille suomalaisille pyhiinvaeltajille - kuten silloin sanottiin.

Yhteys Suomeen vahvistui entisestään Suomen itsenäistyttyä 1917 ja kun niin Konevitsa kuin Valamokin tulivat osaksi Suomen territoriota ja niiden luostarit myöhemmin Suomen ortodoksisen kirkon yhteyteen.

Kun ruotsalaiset ja suomalaiset tuhosivat ja ryöstivät Laatokan saarten luostareita 1500- ja 1600-luvuilla, vuosina 1940 ja 1944 suomalaiset ja erityisesti Suomen puolustusvoimat saattoivat yhdessä luostariväen kanssa pelastaa osan luostarien arvokkaista ikoneista, jumalanpalvelusesineistöstä ja kirjallisuudesta.

Vielä kerran pakolaisuus kohtasi Konevitsan veljestöä, joka vuonna 1940 siirtyi Kannonkosken kautta tänne Keiteleelle Hiekan tilalle, josta veljestö muutti vuonna 1956 Heinävedelle Uuden-Valamon luostariin.

*

Konevitsan luostari on 625 vuotensa aikana elänyt monella tapaa rajalla. Valtakuntien ja kulttuurien rajalla se on kokenut niin rajan kiroja kuin siunauksiakin.

Saksalainen luterilainen teologi Paul Tillich on pohtinut tällaista rajalla elämistä. Hän päätyi toteamaan, että raja on tiedostamisen hedelmällinen alue.

Voimme ajatella niitä mahdollisuuksia ja oivalluksia, joita elämä valtakuntien, kulttuurien ja kirkkokuntien raja-alueilla voi meille antaa. Raja ei vain erota vaan se myös yhdistää, se on keskinäistä oppimista ja yhteisen hyvän jakamista.

Ajattelen, että Konevitsan tukemiseen yli 25 vuotta sitten perustettu Konevitsa ry on yksi tällaisen yhteisen oppimisen yhteisö. Olemmehan venäläisten ja suomalaisten, ortodoksi- en ja luterilaisten muodostama yhdistys.

Toisilta oppiessamme olemme oppineet tuntemaan itseämmekin ja arvostamaan sitä, mikä on keskeistä omassa perinteessämme. On kyse identiteetistä.

*

Konevitsan Jumalanäidin syntymän luostarin uudelleentoin-
ninta alkoi vuonna 1991. Tämä neljännesvuosisata on luos-
tarin monivuosisataisessa historiassa lyhyt mutta merkittävä
aika. Olemme iloinneet luostarielämän vakiintumisesta.

Viimeiset kaksi vuotta luostari on elänyt keskellä suurta
murrosta, kun luostarille rakennetaan toimintaedellytyksiä,
joista ei vielä vähän aikaa sitten osattu uneksiakaan.

Konevitsan luostarissa, saarella ja Sortanlahden satama-
alueella moni asia tulee muuttumaan. Mutta kaikki ei muutu.
Luostarin identiteetti ei muutu. Kuten luostarin igumeni
Aleksandr muutoksista kertoessaan on usein sanonut: Luos-
tarissa eletään Konevitsan Jumalanäidin syntymän luostarin
luostarisäännön mukaan.

*

On sopivaa, että Konevitsan luostarin 625-vuotisjuhla alkaa
Keiteleeltä, joka otti aikanaan vastaan Konevitsan veljestön,
tuon ajan pakolaisina, evakkoina. Oli ihmettelyä, mutta oli
myös paikallista ymmärrystä.

Ymmärryksen ja yhteyden merkinä olemme eilen viettäneet
panihidan Hiekan tilan hautausmaalla ja tänään Pyhittäjä
Arsenin praasniekan liturgiaa hänelle pyhitetyssä kirkossa.
Ymmärryksen ja yhteyden merkki on myös tämä juhlatilai-
suus.

Kiitos Kuopion ortodoksiselle seurakunnalle, erityisesti isä
Harrille tämän praasniekan ja aikaisempienkin erinomaisista
järjestelyistä. Kiitos Keiteleen kunnalle ja Keiteleen luterilai-
selle seurakunnalle yhteisestä juhlasta. Kiitos Isät Esipaime-
net ja isät palveluksestanne tässä praasniekassa.

Heikki Jääskeläinen

**Konevitsan Juma-
lanäidin ikonin
elämäkertakoniin
Ulla Vaajakallio
maalasi ikonin
vaiheita, jotka
liittyvät läheisesti
luostarin historiaan. –
Ikoni maalataan At-
hoksella. – Igumeni
Johannes luovuttaa
ikonin P. Arsenille
Athoksella 1392. – P.
Arseni purjehtii Laa-
tokalla – Pyhittäjä
karkottaa pahat hen-
get Konevitsan He-
voskivistä – Tulvan
jälkeen Pyhittäjä saa
unessa ohjeen raken-
taa uusi luostari sen
nykyiselle paikalle.
Ristisaatto Konevit-
sassa – Jumalanäidin
ikoni luostarin kir-
kossa. – Konevitsan
veljestö jättää luosta-
rin talvisodan päätty-
essä 13.3.1940. –
Luostari pelastuu tu-
lipalolta Keiteleen
Hiekassa 1953. –
Konevitsan Juma-
lanäidin ikoni
Uudessa-Valamossa
Heinävedellä.**

**Taiteilija Ulla Vaaja-
kallion maalaama Ko-
nevitsalaisen Juma-
lanäidin elämäker-
taikoni on Pyhän
Herman Alaskalaisen
kirkossa Espoon Ta-
piolassa.**

625-vuotisjuhlaa Konevitsassa 25.6.

Arsenin praasniekkaa vietettiin Konevitsassa vanhan ajanluvun mukaan 25. kesäkuuta. Praasniekasta tuli myös osa luostarin 625-vuotisjuhlintaa monien piispavieraiden, Viipurin ja Priozerskin hiippakunnan seurakuntien edustajien ja suomalaisten Konevitsan ystävien läsnä ollessa.

Luostarin hengellinen johtaja piispa **Ignatij** kiitti suomalaisia vieraita yli neljännesvuosisataisesta yhteistyöstä ja jakoi Konevitsan Jumalanäidin kunniamerkejä ja ansiokirjoja.

Konevitsan Jumalanäidin kunniamerkin saivat piispa **Arseni**, isä **Timo Tynkkynen**, **Heikki Jääskeläinen**, **Veikko Muuronen** ja **Riitta Vainikka**. Ansiokirjan saivat arkkimandriitta **Sergei** sekä **Marja-Leena Kähö**, **Asta Rosenström-Fortelius**, **Helena Pavinskij**, **Tuija Puomiranta** ja **Liisa Saarinen**.

Uuden-Valamon lahjana arkkimandriitta Sergei luovutti Konevitsan luostarille ehtoolliskaluston.

Suunnitelmissa oli järjestää vuosijuhlan päätapahtuma syyskuun 21. päiväksi yläkirkon tempelijuhlan yhteyteen. Rakennustöiden aikataulutusta ei kuitenkaan sopinut yhteen ajatellun juhlakalenterin kanssa. Niinpä 21.9. juhlittiin pienimuotoisemmin.

Konevitsan 625-vuotisen taipaaleen pääjuhla on näillä näkymin Konevitsassa 25.6.2019. (HJ)

Ennen juhlaa oli juhlatalkoot. Liisa Saarinen mopin varressa Valkoisessa hotellissa.

Riitta Vainikka ja Konevitsan Jumalanäidin kunniamerkki.

Laatokan rantatien ja Pyhjärven, Plodvojen, risteykseen valmistui uusi tienviitta ja patsasmuotoinen matkamiehen risti, johon on upotettu Konevitsan Jumalanäidin ikoni. Enää ei epähuomiossaakaan voi ohittaa meille tärkeätä risteystä.

Opastinkyltit opastavat suomalaisia myös tavaamaan venäjäksi.

Konevitsan luostari elää suurten muutosten keskellä

Tämä artikkeli ilmestyi Karjala-lehdessä 30.8.2018, kun eri puolilla kyseltiin, mitä Konevitsassa tapahtuu. Tässä kerrottua täydentävät igumeni Aleksandrin välittämät kuulumiset.

Suomalaisten pyhiinvaeltajien määrä on tänä vuonna yllättänyt Konevitsan luostariväen. Kasvanut kiinnostus liittyy tavalla tai toisella jo kaksi vuotta Konevitsan saarella ja Sortanlahden satamassa käynnissä olleisiin rakennustöihin.

Monet haluavat kokea ja nähdä vielä jotakin siitä Konevitsasta, jonka he ovat oppineet tuntemaan aikana, jolloin luostari vielä toimi varsin vaatimattomissa olosuhteissa.

Konevitsassa käynti on helpottunut, kun saarelle pääsee nyt ajanmukaisella katamaranilla ja liikenteeseen palanneella Konevets-aluksella. Tie Riiskan kylältä Sortanlahteen on päällystetty.

Rakennustöistä on sovittu Konevitsan luostarin, Leningradin alueen ja energiayhtiö Rosneftin 14.8.2016 allekirjoittamalla sopimuksella. Rosneft vastaa pääosasta kustannuksia. Töiden on määrä valmistua syksyksi 2020. Hanketta vauhditti presidentti

Vladimir Putinin vierailu luostarisaarelle 12.7.2016.

Laatokan pohjaan on jo vedetty sähkökaapeli mantereelta saareen. Saaren vesihuolto kohenee porakaivoineen ja puhdistamoineen. Kun laiturit uudistetaan, voivat myös isommat laivat rantautua niin Sortanlahteen kuin Konevitsaan.

Luostarin hengellistä tarkoitusta palvelevat ylä- ja alakirkon ja luostarikehän kunnostaminen, kellotapulien vahvistaminen sekä ns. valkoisen hotellin muuntaminen pyhiinvaeltajien majoitusrakennukseksi. Punainen tiilirakennus Nikolskin tsasounan ja sataman naapurissa on jo valmistunut pyhiinvaelluskeskukseksi.

Tänä kesänä saarella elettiin sekalaisessa äänimaisemassa, kun rannasta kuulunut jyskytys kertoi, että laituriin paaluja junnataan Laatokan pohjaan, ja samaan aikaan kirkonkellot kutsuivat veljestöä ja pyhiinvaeltajia palveluksiin.

Myös Sortanlahti on kokemassa muutoksia. Sinne rakennetaan Rosneftin henkilökuntaa palvelevaa lomakylää, koulutuskeskusta ja hotellia. Hotelli nousee samalle paikalle,

jossa Suomen aikana toimi majatalo. Valtion öljy-yhtiön huoltoasema on jo valmistunut ja laivaa voi nyt odotella sen nykyaikaisessa kahviossa.

Luostari on saanut Sortanlahdesta käyttöönsä ennen lasten päiväkotina toimineen puurakennuksen, jossa nyt on myös pieni kirkko.

Vuosia 2016-2020 koskevassa sopimuksessa on kyse infrastruktuurista, rakennusten kunnostamisesta ja uudisrakentamisesta, ei luostarin varsinaisen toiminnan rahoittamisesta. Luostarin oman toiminnan täytyy edelleenkin kannattaa itsensä. Siksi suomalaisillekin talkoolaisille riittää saareissa töitä.

Heinä- elokuun vaihteessa 25 suomalaista talkoolaista pesivät kirkkojen ja tsasounien 20 isoa mattoa, noukkivat 130 litraa mustikoita, mullittivat perunamaan, keräsivät kypsyneet puutarhamarjat, autoivat keittiössä, pesivät ja homesuojasivat yläkirkon 396 lattialautaa kokonaismitaltaan 1188 metriä.

Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin juhlaan 23. heinäkuuta osallistuneet 30 suomalaista pyhiinvaeltajaa saivat vielä nostalgisesti majoittua puiseen ns. punaiseen hotelliin ja tehdä paluumatkan saaresta Sortanlahteen Konevets-laivalla.

Talkooleirejä järjestää luostarin suomalaisvenäläinen tukiyhdistys Konevitsa ry, pyhiinvaelluksia mm. Konevitsa ry, seurakunnat, karjalaisjärjestöt ja matkatoimistot yhteistyössä luostarin pyhiinvaellusjaoston, Konevets-Tourin kanssa.

Parantuneet yhteydet ja majoitusmahdollisuudet tuovat jatkossa saarelle aikaisempaa enemmän pyhiinvaeltajia ja turisteja. Mahdollista on, että tulijoiden määrää pitää rajoittaaakin. Luontoa pitää suojella ja luostarin rauhaa varjella.

”Luostari on ennen kaikkea rukouksen paikka ja yhteisö. Muutoksen keskellä luostari elää oman luostarisääntönsä mukaan”, on igumeni **Aleksandr** usein muistuttanut.

Konevitsan luostarin hengellinen johtaja, Viipurin ja Priozerskin piispa Ignatij toivoo Konevitsan kehittyvän hiippakunnan seurakuntien ja papiston hengelliseksi keskuksiksi.

Tänä vuonna on tullut kuluneeksi 625 vuotta siitä, kun pyhittäjä Arseni Konevitsalainen perusti luostarin Laatokan saarelle vuonna 1393. Sodat ovat usein autioittaneet luostaria ja pakottaneet veljestön evakkoon pitkiksikin ajoiksi. Neuvostoaikana saari oli sotilasaluetta.

Luostarin toiminta alkoi uudelleen vuonna 1991, jolloin se palautettiin kirkolle. Luostarin jälleenrakentamisessa suomalaisten tuki on ollut merkittävä. (HJ)

Igumeni Aleksandr: Melkein kaikki on melkein valmista

Näin kuvasi igumeni Aleksandr tilannetta Sortanlahdessa ja Konevitsassa syys- loka-kuun vaihteessa. Vielä hän lisäsi, että melkein valmista ei voi vielä juurikaan käyttää.

Monet merkit kuitenkin viittaavat vahvasti siihen, että valmista voidaan käyttää vuonna 2020, kuten luostari, Rosneft ja Leningradin oblasti ovat sopineet.

”Ristin ylentämisen sunnuntaina pidettiin tämän vuoden viimeiset palvelut ylä- ja alakirkossa. Nyt ne on suljettu korjaustöiden viimeistelyä varten ja palvelukset pidetään pääsiäiseen saakka Arsenin kirkossa”, kertoi igumeni Aleksandr.

Iloinen uutinen oli se, että ns. punainen hotelli jää puuhotelliksi. Valkoisen talon hintoja ei ole vielä vahvistettu. Niiden täytyy olla kohtuulliset, koska remontti on saatava ilmaiseksi. Kohtuullisia hintojen täytyy olla myös siinä mielessä, että niillä kustannetaan valkoisen talon ylläpito.

Kirkko ja maitotila Sortanlahteen, ompelimo valkoiseen hotelliin

Igumeni Aleksandr esitteli kolme uutta hanketta.

Sortanlahteen entisen postirakennuksen paikalle rakennetaan Keiteleen kirkon piirustusten mukaan kirkko, joka pyhitetään kaikille Konevitsan pyhille. Lastentarhan rakennus, jossa nyt on pieni kappeli ja podvori, muutetaan asuinrakennukseksi.

Luostarin hallussa ennen sotia olleelle maalle rakennetaan ajanmukainen maitotila. Tilat on suunniteltu 75 lehmää varten. Lisäksi tilalle tulee suojat kymmenille vasikoille ja hiehoille.

Valkoisen hotellin kellaritiloihin suunnitellaan ompelimoa, jossa valmistetaan ja huolletaan luostarin kirkkojen ja tsasounien tarvitsemat jumalanpalvelusasu.

Arsenin kirkko Keiteleellä. Kohta Konevitsan kaikkien pyhien kirkko Sortanlahdessa.

Maitotilan havainnekuvitusta.

Laivat ja laiturit

Igumeni Aleksandrin otsa meni ryppyyn, kun puhuttiin laivoista.

Käytössä on nyt ajanmukaisia aluksia, mutta niillä liikennöintiä on jouduttu rajoittamaan voimakkaan sumun tai myrskyn vallitessa. Onneksi Konevets-laiva on saatu liikenteeseen eikä sillä ole säävarausta.

Viranomaiset ovat äskettäin tarkastaneet Laatokan rantojen laiturit ja todenneet niistä 70 prosenttia nykynormien mukaan keltottomiksi. Konevitsan ja Sortanlahden rakenteilla olevat laiturit täyttävät tiukatkin vaatimukset.

Ongelmia on Priozerskissa, Käkisalmissa, jossa suuret laiturityöt keskeyttävät laivayhteydet Priozerskista Valamoon. Nyt näyttää siltä, että Valamon-laivojen lähtösatamana tulee pitkään toimimaan Sortanlahti.

Konevitsassa varaudutaan jo aikaan, jolloin rakennusbuumi on ohi eikä Rosneft enää vaikuta alueella. Luostaria varten on perustettu Konevets-huolto-yhtiö, joka vastaa alueen sähkö-, vesi-, viemäri- ja rakennus-huollosta. Alan ammatti-ihmisten kouluttaminen on alkanut. (HJ)

Pyhä Zosima Verkovski (vas.), pyhä Vasilisk Siperialainen, pyhä Eufimi Novgorodilainen, pyhittäjä Arseni Konevitsalainen sekä pyhittäjät Feofil ja Jakob Omutskilaiset.

KONEVITSAN PYHIEN YHTEINEN FRESKO

Yläkirkon vanhojen esikuvien mukaan maalattujen freskojen joukossa on myös aivan uusia, mm. takaseinän fresko, joka esittää kuutta Konevitsan luostarin vaiheisiin liittyvää pyhää.

Vasemmalle kuvatut pyhät Zosima ja Vasilisk kilvoittelivat Konevitsan Käärmevuorella. Vuonna 1800 he siirtyivät Siperiaan, jonne he perustivat naisluostarin. Vanhus Vasilisk kuoli 1824. Isä Zosima perusti 1826 Moskovan alueelle erakkoluostarin, jossa hän kuoli 1838. Pyhiksi heidät julistettiin 2000. Isä Zosimaa on pidetty esikuvana F.M. Dostojevskin Karamazovin veljesten samannimiselle vanhukselle.

Pyhä Eufimi Novgorodilainen on kuvattu arkkipiispan asussa, johon kuuluneen valkoisen päähineen hän lahjoitti pyhittäjälle vieraillessaan Konevitsassa. Eufimi toimi

igumenina Lisja Goran luostarissa, jossa pyhittäjä Arseni kilvoitteli 1379-1390. Eufimista tuli 1428 Novgorodin arkkipiispa. Paikkaa, jossa pyhittäjä Arseni otti vastaan arkkipiispa Eufimin, kutsutaan yhä Piispanlahdeksi.

Pyhittäjä Arseni osoittaa kädellään luostaria. Nykyiselle paikalleen luostari siirtyi Piispanlahdesta 1418. Luostarin keskeiset rakennukset ovat 1700- ja 1800-luvuilta.

Pyhittäjän vierellä ovat hänen ensimmäisiin oppilaisiinsa kuuluneet pyhittäjät Jakob ja Feofil Omutskilaiset. Jakob ja Feofil perustivat 1396 Feofilin Jumalanäidin kuolonuneen nukkumiselle pyhitetyn erakkoluostarin Pihkovan hiippakuntaan Omutsin joelle.

Sortanlahteen rakennettava kirkko pyhitettiin igumeni Aleksandrin mukaan Konevitsan kaikille pyhille. (HJ)

Luostarin kupolit ja työmaan nostokurjet kurkottivat taivaalle. Vasemmalla jo valmistuneet Nikolskin tsasouna ja punatiilinen pyhiinvaelluskeskuksen rakennus.

Matkalla pyhiin

Pitkän päivän iltana, yli tuulisen ja sateisen, jopa myrskyisen Laatokan saavuimme Konevitsan saarelle. Laiturit, ja koko saari oli suurten myllerrysten kourissa. Nosturit kurkottivat jyskyttäen taivaalle ja isojen työkonoiden melussa, upottavassa pehmeässä hiekassa tallustimme kohti päämääräämme. Ensin punaiseen puuhotelliin matkatavarat ja kirkkoon. Olimme tulleet Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin juhlaan ja luostarin 625-vuotisjuhlaan.

Minulla oli henkilökohtaisesti suuri ilo, kun sain pyhiinvaellusmatkalle parhaat ystäväni. Pyörävaellusystäväni Ailan, Outin ja Mailan. Olemme tehneet yhdessä pyörävaelluksia pyhille paikoille mm. Uuteen Valamoon, Konevitsan Jumalanäidin ristisaattoon, Ahvenanmaalle monia kertoja, Gotlantiin, Laatokan Valamoon, ja siellä jo "vilkuilimme" Konevitsan suuntaan yli Laatokan ja päätimme, sinne, jos Luoja suo.

Turun ortodoksikirkon Ikonimaalareissa innostuttiin tästä pyhiinvaellusmatkasta, Lea, Eeva, Katariina ja Helena ja heidän ystäviään lähti mukaan. Turusta lähti Niinimäki oy:n bussilla Pentti Karhisen ja poikansa kyytiin kymmenkunta pyhiinvaeltajaa. Kiitos heille ja bussifirmalle, että meidät haettiin ja tuotiin "melkein kotiovelta". Kiitos myös matkanjohtaja Heikille hyvästä

huolenpidosta ja ainutlaatuisesta matkasta pyhiin. Yhdessä bussilla ja laivalla matkasimme iloisin odotuksin läpi sateen ja tuulen.

Illan aikana sadekin loppui ja saimme kauniin kesäillan. Vaikka ulkoisia muutoksia tehdään vauhdilla, teitä ja rakennuksia korjataan, toivomme että luostarin sisältö, merkitys ja toiminta ei muutu. Se on pyhä paikka.

Alun sade ja myrsky vei aurinkoon ja kauneuteen. Saarella oli Pyhän tuntu, menneiden polvien rukoukset ovat jääneet kaikille. Olo oli levollinen ja kiitollinen. Yhdellä pyhiinvaeltajalla oli ollut koko kevään "merkillinen ahdistus", joka meni pois siellä pyhissä.

Kuljimme hiekkaisilla poluilla lämmin ja pehmeä tunne paljaissa varpaissa. Metsä oli matalaa männikköä ja ystävällisen tuntuista, siellä istuessa tuli aivan hiljaista, työkonetkin olivat hiljaa. Oli pyhä hetki. Vesirajassa kulkiessa kohti uimapaikkaa, roiskien ja iloiten kuin lapset saimme kokea kuinka kaunis luostarisaaari on kuinka ahkerat talkoolaiset olivat siivonneet rantoja kauniiksi ja turvalliseksi kulkea. Uinti Laatokassa oli koko elämän odotettu suuri kokemus. Käänsin katseeni kohti Valamoa ja

Sortavalaa, kiitollisin mielin huusin terveiseni ja kiitokseni menneille sukupolville tuonilmaisiin yli koko lainehtivan Laatokan. Nyt olen uinut Laatokassa, kuten isovanhempani, isäni, tätini, setäni...

Saareen ja sen skiittoihiin tutustuimme viisaan ja osaavan oppaan Helena Pavinskij`n johdolla, joka kertoi mielenkiintoisesti historiasta, kuin olisi itse ollut mukana kaikessa. Ihailtava lahja. Uspenian tsasouna, Kazanin skiitta, Ilmestystsasouna vaikuttavine ikoneineen. Valtavan vaikutuksen teki Hevoskivi, suuri siirtolohkare jonka päällä on puinen tsasouna. Kerrotaan, että pyhittäjä Arseni vihmoi kiven pyhitetyllä vedellä. Silloin kiveä piirittäneet pahat henget lensivät mustina lintuina yli järven Sortanlahteen. Tsasounan ikonit on maalannut Joensuun piispa Arseni. Hiekkatien varrella on valtavan iso, vanha mänty, joka teki voimakkaan vaikutuksen, varsinkin kun matkajohtajamme Heikki sanoi sen olevan niin vanhan, että se on saattanut nähdä Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen.

Kulkiessa teitä ja polkuja oli välillä rakentamiseen liittyviä aitoja ja esteitä, joten kulkua oli jatkettava varpujen ja risujen seassa. Kukaan ei valittanut, vaan tunnelma oli iloinen. Kuulin tokaisun "olen minä parempiakin teitä kulkenut", niin varmasti muutkin kokivat, mutta pyhissä oltiin kiitollisin mielin varvikossakin.

Pyörävaellusystävien kanssa olimme haaveilleet Konevitsasta. Meillä oli siihen hyvin erikoinenkin syy, tietysti Konevitsan Jumalanäidin luostari, sen ihmeitä tekevä ikoni, kiittämässä pyhä Arseni Konevitsalaista, vaellusystävämme, ikonimaalari Aila Lintervo on syntynyt siellä. Hän on isäni serkku ja koko lapsuuteni kuulin juttuja sieltä, kun mummoni ja sisarensa, Ailan äiti muistelivat elämäänsä. Sortavalan Helylä oli muutunut Säynätsaloksi ja Konevitsa Turuksi evakkotaipaleella.

Ailan lapsuuden perheen kotina oli Konevitsassa Kivihotelli melkein kymmenen vuotta,

"...roiskien ja iloiten kuin lapset saimme kokea kuinka kaunis on luostarisaari..."

Helena Pavinskij aloitti opastetun kierroksen luostarin rinteeseen rakennetulta levähdyspaikalta.

Pyhiinvaeltajat Helena Antila-Jalonen ja Tuula Roos mittaavat vuosisataisen männyn ympärystä. Jos männyllä on ikää 600 vuotta, se on saattanut nähdä Pyhittäjä Arsenin läheisellä hevoskivellä.

jossa Suomen armeijan kantahenkilöstö asui. Kolmevuotiaana hän lähti evakkotielle muiden saarelaisten kanssa. Kaikki entiset konevitsalaiset oli kutsuttu vuonna 1991 vierailemaan saarelle. Aila veljineen, heidän puolisoineen ja kaikki muutkin kantahenkilökunnan lapset vierailivat lapsuuden maisemissa. Kaikki oli ränsistynyttä ja aution tuntuista, mutta muistot elivät. Kirkko, vaikkakin huonosti ja kaltoin kohdeltuna, poissa muistojen loisto sieltä...

”Vuodesta 1940 vuoteen 1991, siis noin 50 vuotta, luostarisaari oli Neuvostoliiton armeijan hallussa salaisena sotilaallisena tukikohtana. Luostari ja jopa koko saari oli pyyhitty pois monilta Neuvostoliiton kartoilta ja Konevitsan skiitta oli torpedovarasto.”

Joulukuussa 1991 Konevitsan luostarin pääkirkon alta löydettiin perustajan, pyhitettyä [Arseni Konevitsalaisen pyhäinjäännökset](#), joiden myötä luostarin toiminta on viime vuosien aikana suuresti elpynyt. Suomalaisilla vapaaehtoisilla talkoolaisilla, Konevitsa ry:llä on ollut tärkeä osa tässä kaikessa.

Tänä päivänä on kiitollinen mieli nähdä, kuinka Kirkko nousee alennustilastaan. Jumalan kunniaksi maalatut, upeat ja kauniit ikonit ala- ja yläkirkossa, lähes kaikki uusia. Varmaankin Venäjän parhaimpien ikoni-maalareiden töitä, Jumalan kunniaksi maalattuja.

Kirkossa harras ja tunnelmallinen palvelus, jossa pyhiinvaeltajat pääsivät irti arkisesta elämästä ja saivat tuntea pyhyiden ympärillään. Tuohukset loivat lempeää valoaan, ikonit muistuttivat taivaallisista pyhistä, munkkikuoro lauloi kauniilla puhtaalla äänellään. Oli hyvä olla, tuntui pyhän kosketus. Palveluksen lopussa liityimme pyhiinvaeltajina saamaan mirhavoitelun, ristimerkin otsaamme ja hiljaa siunattuina poistuimme kirkosta kauniiseen kesäiltaan.

Oli suunnattoman hyvä olla, nyt olemme Laatokalla Konevitsan pyhällä saarella kun-

”Puhtaimman Äitinsä ikonin kautta Herra kutsuu meitä.”

”Oi isämme Arseni, rukoile lakkaamatta meidän kaikkien puolesta,”

nioittamassa ja kiittämässä Jumalanäitiä ja pyhittäjä Arsenia ja saamassa voimaa omaan uskonelämään.

Vähitellen vetäydyimme huoneisiimme levolle. Oli valoisa kesäyö, kaikkialla hiljaista ja rauhallista. Rukouksellinen tunnelma, menneiden polvien rukoukset ja kiitokset, joihin liitimme omatkin kiitoksemme ja pyyntömme. Jumalanäiti, siunaa.

Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlapäivä. Aurinkoa ja hellettä, lintujen laulua, kiitollista mieltä, koko luonto ylisti. Juhlaliturgia pääluostarin alakirkossa, Konevitsan Jumalanäidin ikoni koristeltu kauniisti kesäisillä kukilla. Tuohukset tuoksuivat ja savu nousi rukouksena Jumalan ja kaikkien pyhien luo. Kuoro ylisti.

Ristisaatossa kuljimme metsäistä hiekkatietä Konevitsan skiitalle, Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlaan. Kirkkoliput ja lyhdyt edellä mekin kannoimme Ailan ja Outin kanssa Konevitsan Jumalanäidin ikonia ilolla ja riemulla. Koko palvelus oli iloa tulvillaan ja lopuksi piispa vihmoi siunatulla vedellä juhlakansan ja pappi leikkisänä jatkoi niin että vesi roiskui kaikkialle.

Vielä Aila Lintervo sai erikoisen kokemuksen, kun Venäjän televisio haastatteli häntä, Konevitsassa syntynyttä. Eikä konevitsalaisia suomalaisia ole enää kovin montaa elossa, eikä moni venäläinen edes tiedä että tätä pyhää luostarisarta on ollut olemassakaan.

Kiitollisin mielin, että sai tulla levähtämään pyhille paikoille, pyhälle Konevitsan saarelle. Sai voimaa jatkaa elämämme pyhiinvaellusta siinä osassa, joka itse kullekin on annettu. Sai myös iloita siitä kaikesta mitä on siellä saatu aikaan Jumalan kunniaksi.

Valtava tuho ateismin aikana ja nyt jälleenrakentamisen siunattu aika. Vaikka maailmalla on sotia ja levottomuuksia, luostarisarukoillaan yötä päivää maailman rauhan puolesta, kuten kaikkialla maailman luosta-

reissa. Se antaa uskoa ja luottamusta parempaan. Ihmisen on muututtava ja haluttava hyvää.

Riittastiinan Turussa maalaama Konevitsan Jumalanäidin ikoni kulki ristisaaton pääkirkosta Konevitsan skiitalle. Lepohetki vaelluksen jälkeen Outi Kärnän seurassa.

Kirjoittaja Hevoskivellä.

Lämpimin kiitoksin kanssamatkaajille elämän pyhiinvaelluksella. Saimme olla yhdessä pyhissä.

Jumalanäidin suojeluksen päivänä
1.10.2018

Riittastiina Strengell

Aila Lintervo palasi lapsuutensa Konevitsaan

"Isän ottama kuva veljestäni Eskosta kiven päällä hotellin edessä. Tätä kiveä ei enää ole, mutta oli vielä vuonna 1991", kertoi Aila Lintervo.

Aila Lintervo on palannut kahdesti lapsuutensa Konevitsaan. Ensin vuonna 1991 ja nyt maalaamansa Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin kanssa.

"Igumeni Mavrikin edessä ovat veljeni Esko ja Pertti, edessä vasemmalta neljäntenä veljeni Tuomo valkoisessa paidassa ja kravatti kaulassa."

Toimittajalle tämä oli uutinen: Ennen vuotta 1944 Konevitsan saarella asui myös suomalaisia sotilaita perheineen. Lapsia varten saarella oli oma koulunsa.

Kovan työpäivän ilta.

Konevitsa talkoot ensikertalaisen vinkkelistä Hiekkaa, hikeä ja hyttysiä

-Täällä on varmasti luteita! Huudahtaa huonetoveri. Etsii laukulleen paikkaa lattia-tason yläpuolelta. Sängynalus kelvattava. Kulmahuone. Neljä naista. Kolme ikkunaa. Näkymä koneiden mylläämälle pihamaalle. Kylmä vesi. Ei suihkua. Menneisyyden kyl-lästämä talo on viihtyisä ärjyine väreineen, hämärine käytävineen ja sokkeloineen, romuluisine huonekaluineen; puhumattakaan valoisasta ruokailuhuoneestamme Pyhän Arsenin ikonin äärellä. Talon Henki on elos-sa vielä.

Työntö väreilee vimmattuna ilmassa heti ensi-aamusta. Työvoimaa 5 miestä ja 20 naista. Työnohjaaja munkki Vjatseslav vie miehet - nuo vapaaehtoistyön uhanalainen luonnonvara - kasaamaan purkuhirsii, meidän naisten levittäytyessä munkki Anatolin kasvimaalle kuin hattupäinen hanhilauma. - Työtä tehdään hiljaa ja rukoillen, muistut-taa hän. Seuraavina päivinä konkarien ma-tonpesu jengi säntää rantaan. Jotkut met-sään mustikkaan. Iloissaan mieluisasta työstä miehet ovat aloittamassa katoksen rakentamista erälle saaren asukkaalle. Torstaina saapuu sitten Viipurin piispa. Pi-

tää puhetta. Suomalaisia kiittellään. -Tämä paikka on teille aina koti! Sydämet iloitsevat. Nyt meitä pyydetään kantamaan kellari-rista homehtuneet kirkon lattialankut ja puhdistamaan ne! Yömyssy kuulee murinoi-ta. Ei tunnu reilulta. Allergikot väistyvät. Kas, tulee kiire. Päivän kohokohta kahvit ja uunikuumat piirakat nostattivat mieltä.

Päivän kuumuus rasittaa, hyttysset kiusaa-vat. Kultahiekkainen Laatokka virkistää sie-lun ja ruumiin. Tulee ilta, koneet pysähty-vät. Energia vaihtuu. Kallanhohtoa kesäill-lan valossa. Hiljaisuus. Pidämme omat iltarukoukset. Luemme ääneen huomisen evankeliumia. On riemastuttavaa tunnistaa se, kun pappismunkki sitä kirkossa pudotte-lee venäjän sihisevät ässät suupielissä sin-koillen. Muistelemme pyhiä mm. Eliaa ja Serafim Sarovilaista muistopäivinä. Opimme pyhimyksiä toisiltamme. Yksi ilta ylitse muiden; keskustelumme ohjaantuu koskemattomille alueille, menee ilta ja kes-kiyön hetki..

Aamun herääminen allegro moderato, kello-jen iloinen soitto rukouksiin. Aurinko läm-

Naisten töitä.

Miesten töitä.

Naisten ja miesten töitä

mittää jo varttia vaille viisi. Kirkkovahti veli Vladimir rientämässä P. Arsenin kirkkoa kohti musta kissa kannoillaan. Uusi päivä alullaan.

On perjantain ilta. Pappismunkki Vjatseslavin pitkä hahmo autiossa kirkossa. Meidän pieni ryhmä synninpäästöllä. Ehtoollinen viikon päätteeksi on kaunis ja ihmeellinen. Kuin laulua enkelten on Pietarin musiikkiopiston poikien harmoninen laulanta.

Koko luostari instituution olemus perustuu hiljaisuuteen ja rauhaan. Mutta nyt on menossa suurremontti. Runnottua maisemaa, myllättyä maata, koneita, meteliä, pölyä... Paaluttaja hakkaa pölkkyjä merenpohjaan. Lyönti sattuu sydämeen. - Jokainen pamaus tappaa saaren Henkeä, yksi marjastaja toveri totesi. Hiljaista paikkaa ei missään. V. Putin tuli, näki ja päätti kaksi vuotta sitten; mitä Soviet tuhosi sen Venäjä kunnostaa. Nyt Venäjän öljy yhtiö rakentaa luostaria uusiksi.

Igumeni Alexander näyttää huolestuneelta hyvästellessään meidät laivarannassa; - Niinkuin näette, tänne rakentavat paratiisia mutta jokaisessa sellaisessa asuu käärme. Saattaa käydä että tulos on täysi paska! Yhdeksi sanaksi puettu pelko tulevaisuudesta. Miten käy saaren luonnolle ja luostarin rauhalle kapitalismin välikätenä ja suurturismin palveluksessa!?

Me litistämme vesikanisterit, tungemme muovit, pullot ja roskat laukkuihimme. Pieni epätoivoinen ele. Emme pysty pelastamaan saaren luonnon monimuotoisuutta emmekä luostarin rauhaa vaikka kuinka ojentelisimme auttavia käsiämme suojelemaan tämän ainutlaatuisen henkisen instituution olemassaoloa - ihmeellisen Laatokan satusaarella kadotetussa Karjalaisten maassa!

Rukoilkaa puolestamme! Igumeni Alexanderin viimeiset sanat laiturilla.

Milan

Tapahtui talkoiden mattorannassa

Kaikki levällään.

Ja valmista tuli.

Tässä vaiheessa Pekka on jo sen verran viisastunut, ettei koske myrkkymaaleihin.

Veteraanina Konevitsan talkooleirillä

Istun parvekkeella kahvikuppi kädessä. Aurinko paistaa upeasti. Syksyinen vaahtera on kuin taiteilijan väripaletti edessäni. Ulkomittarin lämpötila näyttää +10 astetta. Kaksi kuukautta sitten Konevitsan luostarin kehän sisällä hikoilimme 30 astetta kuumemmassa.

Helle pehmitti ja yläkirkon lattialankkuja kannellessamme yksi lankku mojahti vasemman jalan sääreen, johon tuli komea mustelma. Siitä kehittyi Suomeen tultuani kiusallinen vaiva, jota on hoidettu lääkärissä jo kaksi kuukautta. Mitähän pyhittäjä Arseni halusi minulle tällä mojakuksella kertoa?

Sunnuntai 29.7.

Heräsin aamulla neljältä. Kahvia ja pari kinkkuleipää parvekkeella tosi kauniissa ja rauhallisessa kesäaamussa. Hain Tuijan

kyytiini Keltinmäestä ja läksimme ajamaan kohti Lappeenrantaa. Veikko odotteli siellä jo kotinsa kohdalla tien varressa auton keula suunnattuna kohti Rajahovia. Veikko poimi kyytiinsä vielä matkan varrelta Veijon ja niinpä köröttelimme sitten peräkkäin Rajahoviin, jossa meitä odotteli jo Helsingistä lähtenyt talkoolaisten bussi. Iloiset tapaamiset tuttujen kanssa. Mukana oli myös joukko uusia talkoolaisia, joihin sitten viikon aikana tutustuimme.

Tullissa kaikki sujui kohtalaisen nopeasti, vaikka Helsingistä tullut vuorobussi kiilasi ohitsemme eri kansallisuuksista muodostuneineen matkalaisineen. Viipurin Veikoissa kaikki ostivat vesi pönttöjä, sillä säätiedot olivat luvanneet tosi helteistä viikkoa. Ajoimme yhtä kyytiä Viipurin läänin Pyhäjärvelle, jossa kahvitelimme. Sortanlahteen saavuimme neljän aikoihin ja meillä oli hyvää aikaa siirtää tavarat laiturille. Katamaraani saarelle läksi viideltä. Saarella osa porukasta kantoi tavarat Puaiselle hotellille ja osa sai autokyydin. Suurin työ oli varmaan vesipönttöjen viemisessä.

Tällä talkooleirillä ruokailumme oli järjestetty Punaisen hotellin trapesassa. Entiseen tapaan meillä oli päiväkahvit klo 12. Koska entinen puinen trapesa oli nyt kasa hirsiä

kasvimaan reunassa, saimme nauttia kahvimme uudessa kahvilassa Punaisen hotellin alakerrassa. Meitä talkoolaisia oli tällä matkalla viisi miestä ja 19 naista. Tulo päivämme iltaruokailu oli Punaisen hotellin ruokalassa klo 20. Ruokana oli maittavaa kaalikeittoa ja lisäkeriisiä. Minä menin matkasta uupuneena kohta nukkumaan. Jotkut hurjimmat menivät vielä iltauinnille helteisen matkapäivän päätteeksi.

Maanantai 30.7.

Hyvin nukutun yön jälkeen menin kirkkoon aamulla hieman myöhässä. Siellä oli liturgia. Kirkossa ei ollut meidän talkoolaisten lisäksi juurikaan muita kuin meidän porukka. Liturgian jälkeen palasimme Punaiselle hotellille. Aamuruokailu oli klo 9. Tarjolla oli hyvin haudutettua kaurapuuroa ja voita! Täällä ruokailussa harmittaa se, kun kaikki ruokailuvälineet ovat muovisia kertakäyttö-astioita. Muoviroskaa tulee paljon. Rannalla on suuri jätevuori, jonka vieressä palaa kokko, jossa kaikki muoviroskakin poltetaan.

Kymmeneltä koko meidän joukkomme marssi kasvimaalle. Isä Vjatseslav tuli sinne ja jakoi meille työtehtävät. Naiset menivät kasvimaalle. Me ukot jouduimme kasamaan puretun hirsitrapesan hirsistä suuresta kasasta pienempiin kasoihin, josta joskus trukki siirtää ne toiseen käyttöön. Kasasimme ne aluksi kuten olisimme itse olleet siirtämässä sitten niitä muualle trukin kanssa. Paikalle tuli iltapäivällä munkki Gerasim. Hän pahoitteli, kun olimme kasanneet hirret väärin. Jouduimme purkamaan kasat ja läjäämään ne niin, että trukikuskki voi hakea ne pienemmistä kasoista yksin. Hieman meitä harmitti, kun ankarassa helteessä olimme hikoilleet turhaan. Panimme sitten toimeksi ja kasasimme hirret uusien ohjeiden mukaisesti. Siinä meitä tuli auttamaan reipas Armi, joka epäröimättä tarttui kiinni suurimpienkin hirsien toiseen päähän niitä nostellessamme. Kahvilasta ostamamme kivennäisvesi teki tosi hyvin kauppansa. Paidat olivat läpi märki-

Työnjohto oli kokenutta. Veikko Konevitsalainen – Konevitsan kävijä vuodesta 1998.

Yläkirkon lattia oli auki. Uudet lankut olivat pinossa ja maalattavina luostarin pihalla.

nä hiestä. Vähän matkan päästä meistä naiset ahkerivat perunamaalla varmaan yhtä hikisinä.

Ehtoopalvelus Pyhittäjä Arsenin kirkossa alkoi klo 19.00. Monet meistä menivät palvelukseen, Ruokailu oli jälleen Punaisessa hotellissa klo 20. Siinä tuli esiin pieni ongelma, kun palvelus kesti kauemmin ja kirkossa olleet myöhästyivät ruokailusta. Aikaisempina vuosina ongelmaa ei ollut, kun söimme yhdessä veljestön kanssa. Ruokailut toimivat palvelusten mukaan. Onneksi Punaisen hotellin keittiön väki oli ystävällistä ja ymmärtäväistä ja kaikki sujui lopulta joustavasti.

Tiistai 31.7.

Aamulla puoli kuuden aikaan aurinko oli noussut jo pilvettömälle taivaalle. Rakentamisen äänet eivät olleet vielä alkaneet ja oli rauhallinen aamuhetki. Aamupalvelus oli Pyhittäjä Arsenin kirkossa. Jostain syystä palvelus oli tosi pitkä ja jos ei halunnut myöhästyä aamu ruokailusta, joka alkoi klo 9, piti lähteä pois kesken palveluksen. Ruokailun jälkeen työt muuttuivat hieman eilisestä. Kolme naisista pääsi auttamaan tiskauksessa veljestön ruokalaan, joka oli tilapäisesti "vammaisten lasten" rakennuksen alakerrassa. Mustikkamestari Maria läksi tutkimaan Tuijan kanssa, josko sittenkin löytyisi mustikoita kesän kuivuudesta huolimatta. Loput naisista menivät kasvimaalle ja me äijät Armin johdolla menimme kasaamaan loput trapesan hirret nippuihin.

Suuri ongelma oli tänä vuonna se, missä pestäisiin kirkon matot. Nyt massiivinen rakentaminen oli vallannut kaikki sataman läheiset rannat. Aikaisemmin matot pestiin laiva laiturilla. Nyt sinne ei ollut asiaa. Kasvimaalle tuli tieto, että matot on viety rantaan suuren jätekanan kohdalle. Sinne piti rakentaa tilapäisesti paikka mattojen pesemiseen. Anssi ja Seppo läksivät rakentamaan matonpesupaikkaa ja osa naisista läksi pesuhommiin. Päiväkahvimme oli klo 12. Keittiössä oli kokkina tosi taitava

leipuri. Mies oli päättänyt kenties, että nyt ei suomalaiset talkoolaiset varmasti pääse laihumaan tällä talkoleirillä. Hän taikoi mitä maittavimpia piirakoita: Kaali-, porkkana-, omena-, rahka- ja jopa nakkipiirakoita, joista tuli tosi suosittuja.

Kahvin jälkeen Veikko kierrätti ensikertalaisia museossa, Kazanin skiitalla ja Hevoskivellä. Me konkarit kaikki menimme pesemään mattoja. Pesu tapahtui rannalla kuormalavojen päällä. Hurjimman huuhtelutavan ottivat käyttöön Lilia ja Marita: he veivät harjatut ja pestyt matot Laatokkaan ja huuhtelivat niitä siellä välillä kaulaansa myöten vedessä. Helle on jatkunut ankara ja vedessä oleminen on viilentänyt mukavasti ja pessyt hikeä. Maria oli löytänyt oivan mustikka paikan jostain kosteikon läheltä. Se antoi toiveita siitä, että tänäkin vuonna munkeille saadaan jonkin verran mustikoita talven varalle.

Keskiviikko 1.8.

Aamulla nukuin pommiin ja en mennyt kirkkoon. Minulle oli jäänyt eilisestä yksi kaalipiirakka. Huonekaverini Veikko tuli uimasta ja keitimme kahvit. Piirakka maistui ruhtinaalliselta kahvin kanssa. Tänäkin taas jakaannuttiin töihin eri pisteisiin. Neljä naisista meni mustikkametsään. Kolme naista meni tiskaushommiin. Anssi ja Seppo menivät neljän naisen kanssa hoitelemaan loput matot rannalle. Me loput läksimme kasvimaalle. Osa meni multaamaan perunapenkkejä ja neljä meistä alkoi poimimaan mustaherukoita pensaista. Oli jälleen aivan tautinen helle ja paahtavan auringon alla oli tukalaa työskennellä. Kivennäisvettä kului jälleen tosi paljon. Saimme työmme valmiiksi kahvituntiin mennessä.

Anatoli - kasvimaan työnjohtaja kiitteli meidän ahkeruuttamme ja sanoi, että loppupäivän voisimme pitää siestää. Eihän se loppupäivä ihan vapaaksi mennyt. Osa mustikan poimijoista ei tullut edes kahville. Päivän ruokailussa sovimme, että pidetään-

kin perinteinen nuotioilta tänään igumenin rannalla jo klo 15.

Kun olimme lähdössä igumenin rannalle, luoksemme tuli venäläinen talkoolainen Vladimir. Hän oli tehnyt yläkirkon vanhoista lattialankuista komeita pöytiä ja penkkejä. Hänellä oli kova tarve saada apua rakentamiseen. Ahtauduimme kaikki äijät maasturiin ja Vladimir vei meidät muutama sata metriä Hevoskiven ohi Laatokan rannalle. Sinne oli rakennettu hienot pöydät ja penkit sekä tarjoilutiski. Meidän pitäisi tehdä pöytien päälle katos. Innostuimme hieman asiasta ja palattuamme katselimme jo valmiiksi materiaalia ja työkaluja.

Joukolla siirryimme sitten igumenin rantaan. Helteen vuoksi emme olleet hankkineet tänä vuonna makkaroituksia. Ne olisivat kävelleet varmaan itsestään pois ennen niiden nauttimista. Emme voineet myöskään tehdä metsäpalovaroituksen vuoksi nuotiota. Pidimme eräänlaiset nyyttikestit. Syötiin ja juteltiin. Tultiin enemmän tutuiksi, kun pidettiin perinteinen esittelykierrös. Mukavan yhdessäolon jälkeen palasimme Punaiselle hotellille. Portailla meitä odotti isä Vjatseslav. Igumeni Aleksander oli tullut tänään saarelle ja hommat muuttuivat.

Torstai 2.8.

Yläkirkossa seinien freskot olivat maalattu valmiiksi ja muutenkin kirkko oli kunnossa. Vain lattia puuttui. Lattiasta tuli tärkeysjärjestyksessä numero yksi. Yläkirkon uudet lattialankut oli tuotu sahalta luostarin kehällä olevaan varastoon. Ne oli siirretty sinne suoraan ja kosteina ne oli pinottu tiiviisiin pinoihin niin, että ilma ei päässyt kiertämään lankkujen väleissä. Kosteassa tilassa lankut olivat homehtuneet! Meidän tehtävänä oli kantaa lankut pihalle ja puhdistaa ne homeesta. Sitten ne käsiteltiin homeenestoaineella. Aurinko suosi meitä edelleen. Se katseli korkealta pilvettömältä taivaalta. Luostari kehä suojasi työtämme

ja sinne ei tullut edes pienintäkään tuulen henkäystä.

Pari naista meni mustikkaan ja osa meni siivoamaan alakirkkoa. Seppo ja Veijo menivät rakentamaan katosta Hevoskiven taakse rannalle. Me muut kävimme yläkirkon lattialankku-urakan kimppuun. Urakka tuntui toivottomalta. Niin paljon lankkuja näytti olevan varastossa ja nyt oli jo torstai. Työaika oli enää kaksi ja puoli päivää. Auringossa lämpötila oli varmasti +40 astetta. Hiki virtasi noroina ja vaatteet olivat litimärkiä. Luostarissa kun oltiin, oli puheuduttava säädyllisesti. Homemyrkky oli tosi tujua ainetta! Kun sitä roiskahti vaatteille, vaatteeseen tuli heti vaalea läntti!

Ahkeroimme töissämme kuuteen asti illalla. Peittelimme puhdistamamme ja taaplaamamme lankut pressujen alle, koska taivaalle oli kertynyt ukkospilviä. Sitten kävimme Anssin ja Veijon kanssa rannalla kirkkokaupassa ostamassa tuohuksia. Kirkkokauppa oli siirretty kirkosta rannalle sinne restauroituun "köyhien suomalaisten pyhiinvaeltajien" punatiiliseen hotelliin.

Vähän ennen seitsemää illalla alkoi mahtava kirkonkellojen soitto. Veikon kanssa hieman ihmettelimme sitä, kun kellot soivat melkein 15 minuuttia. Asia selvisi, kun olimme hetken kuluttua menossa kirkkoon. Igumenin vieraksi oli tullut kaksi piispaa. Toinen oli tuttu piispa Ignati. Igumeni esitelti rakennustyömaata piispoille. Meidän pressujen alle peitetty lankutkin oli kaivettu esille

Redille oli tullut suuri jokilaiva. Se oli siksi vielä siellä, koska tekeillä oleva laiturielementti ei ihan vielä ulottunut tarpeeksi pitkälle. Turisteja saarella on käynyt aika paljon rakennusprojekteista huolimatta. Koetin illalla mennä uimaan. Minulta unohtui matkalle lähtiessäni uimahousut Jyväskylään. Tänään oli rannoilla niin paljon ihmisiä, että en iljennyt mennä muiden sekaan alushousujeni kanssa. Kävin illalla myöhään uimassa muiden jo mentyä nukkumaan.

Vanha ja uusi kohtaavat.

Perjantai 3.8.

Eilinen päivä oli tosi rankka. Kannoimme lankkuja pihalle. Puhdistimme ja myrkytelimme niitä ja sitten vielä taapeloimme lankut niin, että ilma pääsi kiertämään niiden välissä. Aamupalvelus oli edelleen Pyhittäjä Arsenin kirkossa. Se loppui niin, että hyvin ehdimme vielä aamuruokailuun yhdeksäksi. Mustikkaosasto - neljä naista - katosi metsään. Pari naisista meni auttamaan munkkien ruokalaan tiskauksessa. Veijo ja Seppo menivät urakoimaan katoksen tekoa Hevoskiven taakse. Me muut palasimme lankkutyömaalle.

Minä sivelin lankkuihin homemyrkkyä. Vaikka kuinka olin koettanut olla varovainen, jossain välissä silmääni roiskahti tippa. Itse en sitä heti edes havainnut. Hieman silmää kirveli. Joku sanoi sitten, että silmä on ihan punainen. Koetin pestä sitä puhtaalla vedellä. Näköä punaisuus ei haitannut. Sitten Lilia tomerana sairaanhoitajana sanoi, että nyt mennään kyllä lääkäriin. Rosnetilla oli saarella oma lääkäri ja hänellä oli vastaanottohuone navettojen takana olevassa parakissa. Lääkäri puhdisti sil-

män. Sitten hän tarkasti jollain laitteella oliko silmän verkkokalvo vioittunut. Hän totesi helpotuksekseni, ettei silmässä ollut pahoja vaurioita. Se parani kyllä. Sain silmääni jotain antibioottitippoja ja mukaan silmää hoitavaa rasvaa. Todella hyvää palvelua!

Lankkujen sively epäergonomisessa asennossa ja niiden nostelu teki selkääni ankaran kivun. Minulla oli mukana buranaa ja sen avulla selviydyin loppupäivästä. Jaksamista ja iloa toi vielä se, että illalla oli luvassa sauna. Se tuntui paratiisilta monen päivän hikoilun jälkeen. Innokkaimmat kävivät vielä illalla palveluksen jälkeen uimassa. Itse vaivaisena menin nukkumaan ja ajattelin, kuinkahan selviämme meille asetetusta kuuliaisuustyöstä lattialankkujen kanssa. Eipä tarvinnut kauan odotella pyhää nukkumatiasta vaiherikkaan päivän jälkeen!

Lauantai 4.8.

Aamulla herättyäni selkäni oli kohtalaisessa kunnossa ja silmän punotuskin oli laimentunut.

Me kaikki.

Aamupalvelus ja liturgia olivat alakirkossa. Lauantaisin palvelus on usein Kazanin skii-talla, mutta nyt sen paikka oli vaihtunut. Aamuruokailun jälkeen menimme jälleen lankkutyömaalle. Niin uskomattomalta kuin se torstaina tuntui, nyt alkoi näyttää siltä, että saamme urakan tehtyä. Aloimme tuntea lievää voitonriemua. En malttanut olla nostelematta lankkuja. Varmaan pääni oli jo pehmentynyt viikon helteissä. Olin tullut varomattomaksi ja voimatkin olivat kai jo hävöksissä. Tuodessamme yhtä viimeisistä lankuista pihalle, ote lipesi ja lankku kopsahti vasempaan sääreeni. Lankun toisessa päässä ollut kaverini kysyi: "Sattuiko?". Olin kuin maratonin juoksija maalissa enkä tunnustanut, että sattuihan se. Sääreen tuli polven alapuolelle suuri mustelma. Ajattelin vaan, ettei kahta ilman kolmatta: Silmä, selkä ja jalka.

Tämä talkooviikko oli tosi raskas. Ajattelen mielessäni ja toivon, ettei kukaan muistelisi tätä negatiivisella tavalla. Aurinko muutti työskentelymme niin, että välillä tuntui kuin olisimme olleet Saharassa. Luostarin kehältä, kasvimaalta ja metsästä oli hankalaa lähteä hakemaan juomista. Kieli oli välillä korppuna suussa. Kai omaa tyhmyyttä oli se, että mukaan töihin lähtiessä ei tullut otettua aina tarpeeksi juomista. Vaikka ruokailu tapahtui Punaisessa hotellissa tiettyyn kelloaikaan ja aina sinne ei ehtinyt

ajoissa, keittiöhenkilökunta oli asiallista ja ystävällistä. Ruoka oli tosi maukasta kasvisruokaa ja koskaan ei ollut nälkä. Hieman moitin liian hyvää leipuria, joka taikoi kahvihetkille sellaiset piirakat, että meikäläinen ainakaan ei kyennyt vastustamaan niitä. Kuvittelin lähtiessäni, että talkooleiriltä on hyvä aloittaa laihduttaminen ja liikunnallinen elämäntapa. Toisin siis kävi! Kotimatka sujui kommelluksitta. Haikeaa oli Rajahovissa taas hyvästellä ystävät. Odotan jo innolla seuraavaa kesää. Saarella tapahtuu todella paljon ja siksi on mielenkiintoista nähdä, mitä Konevitsa on ensi kesänä.

Kotona Suomessa sääreeni kohosi kookas tumma rakkula. Puhkaisin sen. Paikkaan muodostui suuri sinipunainen rupi. Sen ympäryys alkoi tulehtua. Tyhmä suomalainen mies ei mene lääkäriin ihan pienestä. Joku näki haavani ja puoliväkisin kävin näyttämässä sitä lääkärissä. Nyt on kulunut kaksi kuukautta. Käyn vielä hoidattamassa haavaani joka toinen päivä terveyskeskuksessa. Kotialttarillani on Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen ikoni. Sen edessä joka päivä kyselen, että mitähähän sinä tarkoittit, kun kopautit minua lankulla jalkaan. Ihan kuin pyhittäjäisä iskisi silmää ja vastaisi: "Sitä, että et unohda Konevitsan saarta, vaan se on mielessäsi joka päivä!"

Pekka Sankilampi

Lauri Kuivalainen (s. 1878) ja Selma Meskanen (s. 1889) saivat Konevitsan munkeilta kihlalahjan, joka on kulkenut suvussa äidiltä tyttärelle näihin päiviin asti.

Selma Meskanen kutoi munkeille villasukkia, kihlalahjaksi munkit antoivat kynttilänjalan

Vpl. Pyhjärven Vernitsan kylän tyttö Selma Meskanen on ollut ahkera, taitava käsi-työntekijä. Munkit olivat tilanneet Selmalta pitkiä villasukkia. Tämä tienesti oli mieluinen ahkeralle nuorelle tytölle.

Selma tutustui Kesälahdelta kotoisin olevaan Lauri Kuivalaiseen. Lauri oli määrätty Pyhjärvelle Ivaskansaareen asepalvelusta suorittamaan.

Tarina ei kerro, missä nuoret tapasivat, oliko se keinumäellä, nuorisoseurantalolla vai Konevitsassa. Syvä kaunis elämänpi-
tuinen rakkaussuhde siitä syntyi.

Selmaa ja Lauria tulivat kihlajaisiin onnittelemaan myös Konevitsan munkit. Kihlalahjaksi he ojensivat kauniin kynttilänjalan. Nuoret avioituivat 1908.

Arvostettu kynttilänjalka on lahjana kulkenut äidiltä tyttärelle. Selma antoi sen ensin pojan tyttärelle Eilalle ja Eila puo-

lestaan antoi sen häälahjaksi tyttärelleen Sarille. Näin tämä kynttilänjalka jatkaa perinnettä ja tallentaa elettyä elämää.

*

Konevitsan luostarilla on ollut suuri merkitys mantereen asukkaille niin hengellisesti kuin aineellisestikin.

Vaikka Vpl. Pyhjärvellä suurin osa asukkaista oli luterilaisia, jälkipolvet ovat kuulleet kauniita tarinoita Konevitsan jumalanpalveluksista. Erityisesti on kerrottu pääsiäisyön messun vaikuttavuudesta.

Mantereelta on käyty Konevitsassa metsätöissä. Luostarissa oli myös iso omenapuu-tarha, hatullinen omenia maksoi markan.

Seuraavalla sivulla on kuvaus pyhjärveläisten kirkkovierailuista ja yhteyksistä luostariin.

Lea Jokinen

KONEVITSASSA KIRKOSSA

Siihen aikaan ei ollut vielä autoja, joten täytyi kulkea veneellä ja hevosella kirkkoonkin, jonne oli matkaa noin 20 kilometriä. Usein kävimme Konevitsassa kreikkalaiskatolisessa kirkossa, vaikkemme olleet venäjänuskoisia. Sinne oli lyhyempi matka, vain kuusi kilometriä, kesällä veneellä, talvella hevosella. Sinne menivät sortanlahtelaiset, vernitsalaiset, riiskalaiset ja yläjärveläiset.

Isossa kirkossa oli venäjänkielinen jumalanpalvelus. Se oli harras tilaisuus. Siellä piti seistä koko saarnan ajan eikä saanut häiritä toimitusta. Jos niin teki, sai heti huomautuksen eikä sen jälkeen saanut tulla kirkkoon. Kirkonmenon jälkeen oli ruokailu munkkien ruokasalissa, ja sinne kutsuttiin kaikki syömään. Ruokana oli lohi- tai kaalisoppaa ja joskus jälkiruokana tattari- tai hirssipuuroa. Pöydässä oli tietysti lohta sekä siikaa, sillä munkit kalastivat. Myös hapankaalia oli, mustaa leipää, piimää ja maitoa. Munkeilla oli myös viljelyksiä ja karjaa.

Ruokailun aikana eräs munkki puhui koko ajan. Hänellä oli kädet rukousaikana aina kohollaan. Ennen ruokailua oli pestävä kädet – oven vieressä oli vesiastia, saippua sekä karhea pyyheliina – ja vasta sitten voi astua ruokapöytään. Kun oli ruokailtu ja tuli kotiinlähdön aika, niin eteisessä kaksi munkkia jakoi vielä evääksi mustaa leipää ja pullaa ilmaiseksi, joten siinä oli suurperheisille viikon eväs. Annoksen nimittäin sai jokainen perheen jäsen.

Sitten vielä välskäri tarkasti sairaudet ja antoi lääkkeitä. Sekin oli ilmaista. Minun mielestäni tämä oli sosiaalityötä, jota ei vielä muualla ollut. Muualla oli vain köyhäinhoitoa, ja lapset myytiin huutokaupalla vähimmän tarjoavalle ennen kuin alkoi tulla kunnalliskoteja. Pyhäjärven aseman seutuvilla taisi olla pitäjän ensimmäinen kunnalliskoti, jossa muistaakseni oli Uusitalo-niminen taloudenhoitaja vaimonsa kanssa.

KONEVITSA RY

KONEVITSA RY:N VUOSIKOKOUS

lauantaina 2.2.2019 klo 13

Helsingin ortodoksisen seurakunnan seurakuntasalissa, os. Unioninkatu 39 (sisäpiha). Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat. Ks. Konevitsa ry:n säännöt.

*Igumeni **Aleksandr** kertoo Konevitsan luostarin 625-vuotisen historian viimeisimmistä 28 vuodesta ja tulevaisuuden näkymistä nykyisen rakennusboomin jälkeen.*

Tervetuloa!
Konevitsa ry:n hallitus

KONEVITSA RY:N SÄÄNNÖT

8 § VUOSIKOKOUS

Vuosikokouksessa käsitellään seuraavat asiat.

- 1) kokouksen avaus
- 2) kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
- 3) valitaan kokoukselle puheenjohtaja, sihteeri ja kaksi pöytäkirjantarkistajaa
- 4) hyväksytään esityslista
- 5) esitellään yhdistyksen kuluneen vuoden toimintakertomus
- 6) esitellään yhdistyksen kuluneen vuoden tilikertomus ja tilinpäätös
- 7) kuullaan tilintarkastajien lausunto
- 8) vahvistetaan tilinpäätös
- 9) päätetään vastuuvapaudesta
- 10) hyväksytään kuluvan vuoden toimintasuunnitelma
- 11) päätetään jäsenmaksun suuruudesta
- 12) hyväksytään kuluvan vuoden talousarvio
- 13) päätetään kunniajäsenistä
- 14) valitaan yhdistyksen puheenjohtaja, joka toimii hallituksen puheenjohtajana
- 15) valitaan hallituksen jäsenet erovuoroisten kolmen (3) tilalle
- 16) valitaan yksi (1) tilintarkastaja ja hänelle varamies
- 17) käsitellään muut hallituksen tai jäsenten esittämät asiat
- 18) kokouksen päätös

Jäsenten kokouksissa esittämät asiat voidaan ottaa niissä käsiteltäviksi, ei kuitenkaan päätettäviksi. Jos jäsen haluaa jonkin asian yhdistyksen kokoukseen päätettäväksi, tehkään kirjallisen esityksen hallitukselle niin hyvissä ajoin ennen kokousta, että hallitus ehtii määrittellä kantansa siihen.

Lähetäjä

Konevitsa ry
Soittajantie 3 L 85
00420 HELSINKI

Oi Konevitsa,
rauhan maja...

Oi Konevitsa, rauhan maja,
Taas porttiasi kolkuttaa
Niin uupuneena vaeltaja
Ja lohdutuksen, rauhan saa.
Pois kaikkoo haaveet,
turhuus mainen
Ja henki nousee, avartuu
Ja sydän nöyrä, katuvainen
llossa maahan kumartuu.

Jumalan Äidin kuvan luona,
Tuon armon lähteen auvoisan,
Hän rukouksen kyynelvuona
Kuin kahleen tuntee kirpoovan.
Levottomuuden, tuskan paineen
Pois häätää täällä hiljaisuus,
Pois murtuu työläs side aineen,
On hengen yksin valtavuus.

On turha huoli täältä poissa,
Etäällä aika myrskyää.
Pyhissä rukousholvistoissa
Ikuinen valo väräjäää.
Isämme Arsenios tänne
On pyhittänyt perinteen:
Rakkauten voima elämänne
Vain viepi pyhään päätökseen.

Ja isät hurskaat iloisina
Kätensä antaa veljilleen,
Ain' niille, jotka anovina
Saapuvat rammansauvoineen.
Näin uhrautuen, rukouksin,
Anteeksiäntain, pelastain
He pelastuvat, kilvoituksin
Täyttävät rakkauden lain.

Hyveissä suurru, kasva aina
Ja seiso vuoren vahvana.
Kuin uskonkilvet hohdokkaina
Ristisi valoon kohota!
Köyhien siunaus suojaavana
Sinua peittää kiittäen.
Loistaos rauhan, satamana,
Valona uskon, rakkauden.

Vaeltajan lauluja, 89.
Suom. A.S.

Osoitteessa <http://konevitsary.fi> on ajankohtaistietoa ja perustietoa Konevitsan luostarista ja Konevitsa ry:n toiminnasta. Kävijöitä on 3.12.2018 mennessä ollut 226 640 (21.2.2017 123 804). – Konevitsan kävijät-facebookryhmässä jäseniä on 269 (22.2.2017 175).

OSOITTEENMUUTOKSET

Kun osoitteenne vaihtuu, ilmoittakaa siitä mieluiten Konevitsa ry:n kotisivulla www.konevitsary.fi olevaa Ota yhteyttä – linkkiä käyttäen. Voi myös soittaa, tekstata, lähettää sähköpostia tms. Yhteystietoja on enemmän sivulla 3.

MITEN KONEVITSA RY:N JÄSENEKSI?

Tiedote postitetaan yhdistyksen jäsenille ja yhteistyötahoille.

Voitte kutsua uusia jäseniä yhdistykseemme ja pyytää heitä ilmoittautumaan [www-sivuillamme](http://www.konevitsary.fi/40) olevan linkin kautta <http://www.konevitsary.fi/40>